

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „ŽARSTO RUDENĖLIS VĖL LAPUS ANT TAKO“ – Genė Astrauskaitė-Remeikienė

Genė Astrauskaitė-Remeikienė, Martyno Mažvydo progimnazijos gimtosios kalbos mokytoja ir šios mokyimo įstaigos himno žodžių autorė, pirmoji pasirodžiusi vasaros Poezijos maratono atkarpoje po sparnuota rubrika: „ANT ŠILKINIŲ VASAROS SPARNŲ“ (tokios jos eilės mūsų Naujienų skiltyje, žiūrėti įrašą: 2014-08-14), įsijungia į Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms skirtą renginį ir su rudeniškais posmais:

Ir vėl rugsėjis

Ir vėl rugsėjis – rugių sėja.
Puošnumas klevo lapų ir pirmoko žingsnis.
Nutolo tolumon gandrų pora.
Vėl gervių klyksmas netektim kankinsis...

Ir vėl rugsėjis – toks laukiamas visų.
Visų, kurie į dirvą beria
Grūdus ir žodį. Meilę širdysna vaikų,
Tėvynės meilę lyg ašarą į mintį veria...

Ir vėl rugsėjis jurginų žieduose
Su klegesiu sugrįžta į mokyklos klasę.
Gerumo žvaigždės šviečia akyse,
O rankoje knyga vėl pažinimą tęsia...

Vilniaus Martyno Mažvydo progimnazijos himnas

Martyno Mažvydo Tu vadinies vardu
Mūs progimnazija šviesi.
Tu pakvieti čia mus mažus
Ir kaip mama už rankos vis vedi.

Priedainis:

Aš šiandien mokaš čia,
Kad rasčiau savo kelią.
Lyg žiedą nejučia
Čia rankos knyga kelia:
– Imkit mane ir skaitykit...

Martynas Mažvydas gyvena Tavyje,
Augina mums kūrybinius sparnus.
O pažinimo dienos moksle ir sporte
Prabėga greit – gimnazijon išlydi mus.

Priedainis:

Aš šiandien mokaš čia,
Kad rasčiau savo kelią.
Lyg žiedą nejučia
Čia rankos knyga kelia:
– Imkit mane ir skaitykit...

Bet mes sugrįšim dar ne kartą –
Pirmoji mūsų mokykla ir pirmas suole.
Tu ypatinga savo meniška dvasia,
Tautų kalbom, kurių čia mokomės taip uoliai...

Priedainis:

Aš šiandien mokaš čia,
Kad rasčiau savo kelią.
Lyg žiedą nejučia
Čia rankos knyga kelia:
– Imkit mane ir skaitykit...

Medis

Aš medis vienišas į pievą įsibridęs,
Aš medis degantis, kaip auštanti žara.
Kaip feniksas iš pelenų atgimęs
Išnešiu, vasara, iš pasakos tave.

Išnešiu vasarą... Viršūnėje išsupęs –
Kaip gerą fėją plazdančia suknia.
Bučiuosiu ilgesingai tavo lūpas
Su geliančia širdim, su degančia aistra.

Nenoriu vienas pasilikti pilkas –
Be lapų grožio, tekančios žaros.
Žinau, sunkus bus kelias, ilgas –
Tavęs išlaukt po atšiaurios žiemos.

Todėl sušok su manimi dar kartą,
Dar vieną šokį – prieš išeinant.
Aš Feniksas. Iš pelenų atgimt man lemta –
Nei ilgesio, nei meilės neišmainant...

Ateiki, skausme, ir nudegink
Iki gyvos žaizdos. Ruduo...
Taip gaudžiai gaudžiai skrenda žąsys,
Ražienas merkia geliantis vanduo.

Bet dar neskauda... tuštuma.
Supurtyki, pravirkdyki, įžeisk.
Ateik. Kol slankioja rudens aplinkui nykuma,
Kol žvilgsnio nesukaustė dar žiema.

Ateiki, skausme. Tu – gyvenimas
Anapus vasaros. Griežlės
Ant dalgio ašmenų rypavimas...
Dar jos vienintelės ilgies...

Viltis

Kai sudegs klevų laužai šie paskutiniai,
Paaukosiu tau dar mažą savo viltį.
Rieda ašaros rudens mediniais
Pakelių smūtkeliais. Gelia širdis

Pervertas septyniais kalavijais:
Išdavystės, melo ir klastos.
...O delnuose skleidžiasi lelijos
Baltos baltos – meilės ir kančios...

Variniai rugiai taip tyliai, ramiai ir tauriai
Atguls po dalgiu, kai kelsi gimtadienio taurę.
Linkėsiu, kad brandą išneštum rugiais – iš lėto.
Lemties išprašysiu, kad ašmenys tik nepaliestų.

Linkėsiu, kai sutemas rūkas apglėbia tirštas,
Kad rankų baltų niekada nepamirštum.
Ir kai po rugpjūčio nukris kaštonais rugsėjai,
Sugrįžtum taku, kur prieš tūkstantį metų mes ejom.

Kad niekad akių gelmėje neliūdėtų ruduo,
Ir kad širdyj, toj verdenėj gaivioj, nepražiltų vanduo.
Kad skaudūs erškėčiai baltai, baltai pražydėtų,
Kad negandos juodos niekada, niekada nelydėtų.

Ruduo

Įsisukę į nuogas šakas
Šėlsta vėjai, plakasi lietum.
Drasko lapą paskutinį – apraudos jį kas?
Nuogos šakos gal paverks žmogum...

Medi, medi! Duoki man stiprybės –
Šitiek netekčių pakelt gali!
Gimsta tavo lapai – sužaliuoja, žydi...
Rudenys nudrasko juos pikti...